

De voorlezer

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: www.leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *De voorlezer* van Bernhard Schlink in de vertaling van Gerda Meijerink. © 2009 Uitgeverij Cossee BV, Amsterdam: www.cossee.com

Oorspronkelijke titel: *Der Vorleser*, 1995 Diogenes Verlag

Bewerking: Marian Hoefnagel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Omslagontwerp: Neon, Amsterdam

Omslagillustratie: Eugenio Viti, 'Libro bianco'

Foto auteur: Isolde Ohlbaum

Druk: Easy-to-Read Publications

Leeslicht is mede mogelijk gemaakt door Stichting Lezen & Schrijven in samenwerking met JT International Company Netherlands B.V.

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Eerste druk: april 2009

Tweede druk: april 2012

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-070-5

NUR 286

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Bernhard Schlink

De voorlezer

leeslicht

Deel 1.

Geelzucht

Toen ik 15 was, kreeg ik geelzucht.

De ziekte begon in de herfst en duurde tot het voorjaar.

Ik voelde me eerst steeds ellendiger worden.

Maar in januari ging het beter.

Mijn moeder zette een bed voor me neer op het balkon.

Ik zag de hemel, de zon, de wolken. Ik hoorde de kinderen spelen.

En op een avond in februari hoorde ik een vogel zingen.

De eerste keer dat ik na mijn ziekte weer buiten was, liep ik naar de Stationsstraat.

Daar had ik staan overgeven, op een maandag in oktober.

Bijna een halfjaar geleden.

Ik kwam van school en voelde me beroerd.

Iedere stap kostte me moeite.

Ik schaamde me ervoor dat ik me zo rot voelde.

Ik schaamde me er ook voor dat ik stond over te geven.

Toen pakte een vrouw mijn arm.

Ze nam me mee naar de binnenplaats van het huis.

Naast de deur van de binnenplaats was een kraan.

De vrouw deed de kraan open en waste mijn handen.

Daarna gooide ze water in mijn gezicht.

Ik droogde mijn gezicht af met mijn zakdoek.

‘Pak jij ook een emmer’, zei ze tegen me.

Naast de kraan stonden twee emmers.

Zij pakte er een en zette hem onder de kraan.

Ik pakte de andere emmer, vulde hem met water en liep achter de vrouw aan.

De vrouw gooide het water uit haar emmer over de stoep.

Mijn kots spoelde in de goot.

Daarna pakte ze mijn emmer.

Weer gooide ze water over de stoep.

Toen zag ze dat ik huilde.

‘Jongen’, zei ze verbaasd, ‘jongen’, en ze deed haar armen om me heen.

We waren ongeveer even groot.

Ik voelde haar borsten tegen mijn borst.

Ik hield op met huilen.

Ze vroeg waar ik woonde en bracht me naar huis.

Het is niet ver van de Stationsstraat naar de Bloemenstraat, waar ik woon.

Diezelfde dag liet mijn moeder de dokter komen.

Hij vertelde dat ik geelzucht had.

Mevrouw Schmitz

Eind februari toen ik weer beter was, ging ik naar de vrouw.

Met een bos bloemen, die ik van mijn zakgeld had gekocht.

Ik wist de naam van de vrouw niet.

Ik keek naar alle belknopjes naast de deur en wilde naar huis.

Maar toen kwam er een man naar buiten.

Hij vroeg wat ik kwam doen en ik vertelde het hem.

Hij zei dat ik bij mevrouw Schmitz moest zijn, op de derde verdieping.

Ik weet niet meer wat ik tegen haar heb gezegd.

Ze vroeg of ik binnen wilde komen en we gingen naar de keuken.

Daar stonden een kachel, een bad, een tafel en twee stoelen, kasten en een zitbank.

Er waren geen ramen in de keuken.

Ik weet ook niet meer wat we in de keuken tegen elkaar hebben gezegd.

Mevrouw Schmitz stond te strijken.

Ik zat op een van de twee stoelen en keek naar haar.

Toen stond ik op om weg te gaan.

‘Wacht even’, zei ze. ‘Ik moet ook nog weg. Ik loop een stukje met je mee.’

Ik wachtte in de gang, terwijl zij zich verkleedde in de keuken.

De deur stond een stukje open.

Ze had een lichtgroene onderjurk aan.

Ze pakte een kous en trok die aan, met haar voet op de stoel.

De kous ging over haar tenen, haar onderbeen, haar knie, haar bovenbeen.

Toen pakte ze de andere kous.

Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden.

Ik keek naar haar nek, naar haar schouders, naar haar borsten, naar haar billen, naar haar benen.

Ze voelde dat ik naar haar keek.

Ze draaide zich om en keek mij aan.

Ik werd rood.

Toen rende ik de trap af, het huis uit.

Ik liep langzaam naar de Bloemenstraat.

Ik had de pest in. Ik was als een kind weggelopen.

Ik was geen negen meer; ik was vijftien!

Ik dacht na over wat er gebeurd was.

Waarom was ik naar haar blijven kijken?

Ze had een stevig en vrouwelijk lichaam.

Voller dan de meisjes waar ik graag naar keek in het zwembad.

Ze was ook niet naakter geweest dan de meisjes in het zwembad.

En ze was veel ouder dan die meisjes.
Boven de dertig misschien wel.